

LBRIS

We know
books

Cel mai mult , și mai mult

*prefață de
Liviu Papadima*

*ilustrații de
Dan Ungureanu*

ARTHUR

Prefață

Liviu Papadima, *Celmaicel* / 5

Zmeie, zboruri și speranțe

Radu Paraschivescu, *Speranța cântă thrash* / 9

Alex Moldovan, *Vasilache* / 27

Ioana Bot, *Povestea pescărușului albastru* / 33

K.J. Mecklenfeld, *Pe aripi de vânt* / 43

Multe, mărunte și nemărunte

Dan Stanciu, *Multul în zbor* / 51

Florin Bican, *Ăl mai tare din parcare* / 59

Simona Popescu, *Cel mai mult și mai mult* / 65

Laura Grünberg, *Bătut câmpii* / 71

Veronica D. Niculescu, *Căprioara* / 81

Frici, fete și prințese

Ana Rotea, *Ce mă sperie cel mai mult și mai mult* / 95

Adina Popescu, *Terapia cu prințese* / 105

Elena Vlădăreanu, *Hanna* / 121

Matei Sâmișăian, *Step cu sirene* / 135

Fantezii, creaturi și vise

Max Gruenwald, *Toto și frigiderul* / 141

Călin-Andrei Mihăilescu, *Cel mai extraordinar magazin din lume* / 149

Doina Ruști, *Visul spiridușului* / 157

Lavinia Braniște, *Vampir de lapte* / 175

Celmaicel se găsește de obicei pe un perete înalt, înalt, înalt sub forma unui cui. Noaptea coboară într-un puț adânc, adânc, adânc îmbrăcat în sfredel. Aici celmaicel doarme sfredelind de zor până în zori.

Când o să fie mare, celmaicel vrea să se facă Cel-Mai-Cel. Ca să crească trebuie prins, dospit și descântat.

Celmaicel e de găsit din abundență în locurile zise. Chiar și așa, toți – copii, tineri, adulți, chiar și vârstnici – continuă să îl caute.

Există multe feluri de a căuta un celmaicel. De preferat sunt cele diurne.

E suficient, pentru început, să găsești o ridicătură, cât de mică: o bordură, o moviliță, un garduț. Când ai găsit-o, uită-te cu atenție ce e deasupra ei. Uită-te cu atenție până o să-ți dai seama că deasupra ei nu e nimic. Poate, cel mult, un pic de aer, sau de aere. Poți păși acum mai departe. Iar când vei vrea să faci pasul peste bordură, moviliță sau garduț, o să te trezești că dai cu nasul în ceva tare și rugos. Bucură-te. Desfă-ți palmele și pipăie. Ai înaintea un perete înalt, înalt, înalt.

Cum să-l urci? Unii țopăie azvârlindu-și brațele în sus. Alții, mai tacticoși, scot de prin buzunări câte-un vis, câte-o dorință și le lipesc, fleop!, de zid. Se mai agață de una, se mai sprijină de alta, se mai înalță oleacă, se mai caută prin buzunări, prin urechi sau prin nas. Alții, mai năsfiroși, se așază ciuci la poala zidului și se trag de ciuf în sus. Alții caută vreun năsfiros pe spinarea căruia să se suie. Alții întind o mână lungă, lungă, lungă să-i apuce careva de deget și să-i tragă. Alții... Ce mai, există un catralion de feluri de a încerca să urci un zid înalt, înalt, înalt.

Dar asta nu-i totul. Te-ai suit deja de-ți țiuie urechile și ți-a pierit tot cheful să te uiți în jos, printre picioarele răscrăcărate. Numai că el, celmaicelul, nu-i. O fi mai sus? Mai la dreapta? Mai la stânga? Sau poate oi fi trecut de el, tot urcând?

Acu-i acu. Pune palma, pune urechea, pune nasul, pune ochii, pune inima, pune tot ce ai pe ceea ce nu vezi, nu știi, nu crezi că e un perete. La început o să fie ca un zumzet. Apoi, ca o atingere delicată, ca elitrele unei buburuze pe care o dibuiești cu buricul degetului arătător. Apasă numai puțin, cu mare, mare, mare grijă, și-ai să înțelegi: e floarea – floarea? – unui cui, ai dat peste un celmaicel. Poți agăța de el la dospit orice-ți dorești, chiar dacă ți-ai golit buzunarele ca să-ți înlesnești urcușul. Un singur lucru te rog să nu uiți: nu apăsa cu tot dinadinsul floarea cuiului. S-ar putea ca vârful să iasă pe partea cealaltă.

Era să uit. Mai e și căutarea nocturnă.

Pe asta o începi, cum altfel?, vârându-te-ntr-o groapă: a întunericului, a fricii, a visului care-vine-să-te-caute. Gropi, gropșoare și gropițe – puzderie.

Unii se scufundă ținându-se de nas, agonisindu-și stropul de aer cu care oricum nu mai au ce face. Alții se aruncă, bândâbâc!, cu capu-nainte, alții iau în brațe ditamai pietroiul și-și culcă tâmpla pe el, alții... Ce mai, ai aflat deja, există un catralion de feluri de a coborî într-un puț adânc, adânc, adânc.

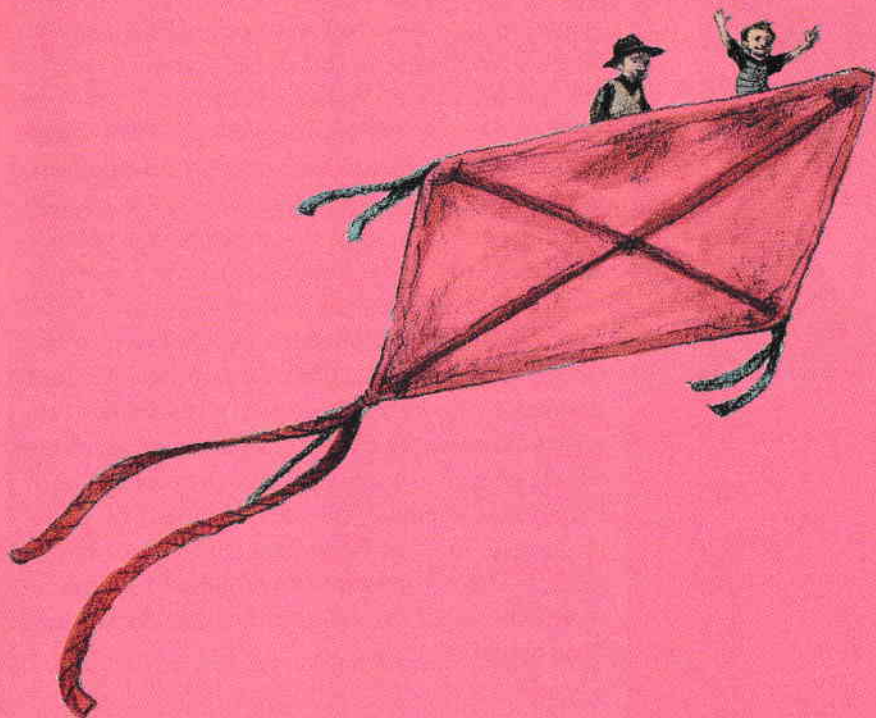
O să auzi, tot mai tare, sfredelul. Pentru că asta face un celmaicel la vreme de noapte: face un puț adânc, adânc, adânc încă și mai adânc. Poate e în dreapta, poate în stânga, poate ai trecut deja de el. Iar când ce vezi, ce știi și ce crezi vor fi căzut deja de pe tine, zorindu-se la coborâș, încleștează degetele și apucă zvâcnirea sfredelului. Nu uita, te rog, să-l apeși atunci cu toată râvna. Poate va ieși pe partea cealaltă. Acum, că știi cum se pun și dorințele, și spaimelile la dospit, te mai întreb doar: știi cumva și-un descântec să-l facă celmaicel să se facă un Cel-Mai-Cel?

Liviu Papadima

LBRIS

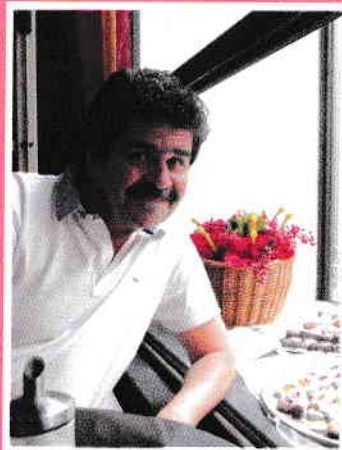
We know
books

*Zmeie, zboruri
și speranțe*

Radu Paraschivescu
Alex Moldovan
Ioana Bot
K.J. Mecklenfeld

Radu Paraschivescu

Din 1960 încoace, Radu Paraschivescu e un tip dulce. Un fel de pișcot. Nici n-ar fi putut fi altfel, câtă vreme venirea lui pe lume a fost rodul poveștii de dragoste dintre o savarină și un tort doboș. Copilul a crescut într-o casă cu pereți krantz, ușă de blat, ferestre de zahăr candel și acoperiș de ciocolată. Când alții băteau mingea, el bătea frișcă. Când alții trăgeau cu praștia, el trăgea cu ochiul prin cămara bunicilor, vânând pungi cu praline și dropsuri cu mentă. Mai târziu, a absolvit cursurile unei cofetării de cartier și pe ale facultății de amandinologie. În studenție, a compus refrenul „Și-altădată, și-altădată, / O s-o facem și mai ciocolată”. A susținut un doctorat cu tema „Tensiuni dramatice între Richard al III-lea și tortul Richard”. Lucrează în prezent la un album vanilat, cu coperte din foietaj, pe care nimeni să nu-l poată răsfoi fără să se îndulcească. Personaj preferat: Dulcineea. Film preferat: *La dolce vita*. Post TV preferat: Dolce Sport. Roman preferat: *Dulce ca mierea e glonțul patriei*. Parfum preferat: Dolce & Gabbana. Deviză: Dați copiilor dulciuri. Și nu numai lor.

Joi, 4 mai

Balamucul s-a terminat. Vecinii au încărcat totul într-un camion, au încuiat și au luat-o pe scări în jos. Habar n-am cât o să treacă până o să se mute altcineva în apartament. Cât mai mult, sper. În urma lor s-a lăsat o liniște stranie. Genul de liniște care, în filmele și în cărțile proaste, anunță ceva cumplit: un cutremur, apariția unei dihănii sângeroase, descoperirea unui cadavru cu gâtul despicat. Se aude musca, ba cred că știu și ce face. Stă pe geam și se uită în jos spre camionul cu mobilă și vecini, care se pregătește să iasă de pe alee și să intre pe bulevard.

Vineri, 5 mai

E liniște în apartamentul de alături. Încă nu s-a mutat nimeni.

Sâmbătă, 6 mai

Tot liniște. Nu-mi vine să cred.

Duminică, 7 mai

Liniște lângă mine, balamuc în fața blocului. Pe chestii de Steaua și FCSB. E a nu știu câta oară. Acuși încep înjurăturile și scandările de la etajele de sus, așa se întâmplă de fiecare dată.

Luni, 8 mai

Liniște în continuare. Ca pe atâția alții, liniștea mă ajută să gândesc. M-am obișnuit să-mi găsesc zece minute pe zi

în care să-mi dau o temă de gândire. Îmi place să am impresia că mi se aud rotițele învârtindu-se.

Tema de azi e săritul. Încerc să armonizez realitatea cu logica și, nu știu de ce, nu reușesc. Plec de la ideea că unui tânăr de douăzeci de ani îi vine ușor să sară jos de la o înălțime mică. De la un metru, de exemplu. De acord? Normal, ce mare lucru? Buuun. Pe urmă, să zicem că o diferență de un centimetru nu se simte când sari. Vă subînțeleg acordul, de aia nu vi-l mai cer. E totuna dacă sari de la nouăzeci și nouă de centimetri, de la un metru sau de la un metru și un centimetru. Aterizezi în siguranță, fără să ți se întâmple nimic. Ai putea spune că un centimetru e egal cu zero, dacă nu ți-ar fi jenă de absurdul enunțului.

Mai departe. Să presupunem că te antrenezi zilnic la sărituri în jos și că adaugi – tot zilnic – câte un centimetru. Nu mai mult. Te păstrezi în limitele rezonabilului și faci progrese. De sus în jos, deși de obicei progresele se fac de jos în sus. Ai sărit azi un metru și un centimetru? Mâine sari un metru și doi centimetri, poimâine un metru și trei, răspoi-mâine un metru și patru. *Și sare azi, și sare mâni, / Astfel progresu-i gata, / Iar el, sărind de săptămâni, / E mai nebun ca tata.*

E logic raționamentul? Sigur. E realist? Firește. E fezabil? Da.

Chiar așa? Ia să vedem. Dacă respecti graficul înseamnă că în aproximativ o sută de zile adaugi altă sută de centimetri la suta de la care ai plecat. Asta înseamnă că pe durata a zece luni te antrenezi ca să sari de la patru metri. Ți se pare la fel de simplu? Nu prea. La drept vorbind, nu-ți mai dă mâna să sari. Dacă pățești ceva? Dacă-ți scrântești glezna la aterizare? Dacă-ți pierzi echilibrul și te lovești cu ceafa de asfalt? Dacă mori?

Și totuși, n-ar trebui să fie greu. Doar te antrenezi în fiecare zi. Și crești înălțimea cu doar un centimetru pe zi. Și-atunci de ce n-ai o problemă când treci de la un metru la

un metru și un centimetru, dar te strâng pantofii când treci de la trei metri și nouăzeci și nouă de centimetri la patru metri? E prea mare înălțimea? Bine, dar te obișnuiești treptat cu ea. Din centimetru în centimetru.

Uite, vezi? Aici intervine despărțirea logicii de realitate. Logica spune că dacă ți-e ușor să urci de la un metru la un metru și un centimetru, trebuie să-ți fie la fel de ușor să urci de la 16 478 de centimetri la 16 479. Diferența e aceeași, energia cheltuită, la fel. Și totuși, indiferent de acuratețea logicii, realitatea te anunță că, dacă sari de la șaispe metri jumate, te faci praf. Nu s-a sinucis nimeni sărind de la un metru. Sau de la un metru și un centimetru. În schimb, dacă zbori de la șaispe metri jumate, scapi doar în cazul în care ești pisică – și nici asta nu-i sigur.

Marți, 9 mai

Prima era o ghicitoare: „Ce e mai rece decât apa rece? Răspuns: apa caldă.” A doua imita ora exactă de la radio: „La semnalul următor va fi apă caldă. Pic, pic, pic, pic, pic. A fost apă caldă.” Așa și cu liniștea mea. A ținut timp de cinci picături (țâșnite din șuvoiul vieții, dacă vrem să fim poetici și imbecili). Cinci zile, adică. De astăzi, adio. Simt prin pereți că e cineva alături. Și simt că e tânăr, cam de vârsta mea.

De unde știi? De la muzica pe care-o ascultă. Pot să jur că e băiat. Îl și văd: lungan, tatuat, pletos, cu cercel, pantaloni de piele, tricou negru și cearcăne până la buric. Genul care doarme cel mult trei ore pe noapte (de fapt, pe dimineață), între cinci și opt. Student la ceva dubios, tocmai repetă anul doi.

Tobele lui Eloy Casagrande trec prin pereții subțiri și-mi ajung la urechi exact când mă pregăteam să-mi fixeze tema de gândire. Se aud după două – trei minute de scrâșnete metalice, frâne de TIR, sirene ale Salvării și vibrații fără

explicații. Eloy dă cu bețele în tobe *like there's no tomorrow*, cum se spune la cursul de greacă veche. Concluzia se impune de la sine: vecinul e fan Sepultura, pe care astăzi o ascultă la unsprezece ziua. Nu orice Sepultura, ci *Machine Messiah*. Și nu orice piesă de pe *Machine Messiah*, ci *Sworn Oath*. Mai gândește dacă poți.

Miercuri, 10 mai

De ziua regelui, vecinul își începe audiția ceva mai devreme. La zece jumate. Ce credeți că ascultă? Să vă văd, din trei încercări. *Imnul regal*? Mai aveți două. *Marș triumfal*? Mai aveți una. Poftim? Vrei să repeți, tu, de-acolo, din spate? Sepultura? Răspuns coreect, vorba lui Ianțu.

Și fiindcă fiecare maniac îi e dator lumii cu o fixație, și astăzi am parte tot de *Sworn Oath*. De data asta, ceva mai tare. Se vede treaba că vecinul pipăie terenul și testează reacțiile vecinilor. Mă rog, nu e ora cea mai potrivită pentru asemenea tatonări. Populația activă e la serviciu, pensionarii rămași acasă stau în general prost cu auzul. Iar eu nu pot fi luat în calcul. Nu numai că sunt cam de vârsta lui, dar îmi place și mie Sepultura. La nebunie. Pe lângă asta, nu am *Machine Messiah*. Sigur, aș putea să-l ascult pe YouTube, dar se aude slab de tot. Mai mult îmi fac sânge rău. Spre deosebire de mine, vecinul are boxe. Mari, din câte-mi dau seama. Și funcționale.

*Crawling from under the ashes,
It's the start of a rebirth without limitations,
Leave it all to begin again,
Forced to face with who we are and what we did.*

Dacă l-ar auzi bietul tata pe Derrick Green, precis că ar ofta empatic: „Dragă, are el ceva în organism, o suferință, o durere, altfel n-ar face așa”. Dacă-și pune mintea, Derrick